

ת"פ 12269/06/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12269-06-20 מדינת ישראל נ' פלוני

כבוד השופט ארנון איתן	בפני
מדינת ישראל	המאשימה
	בעניין:
	נגד
פלוני	הנאשם

פסקי דין פלייים

גור דין

כתב האישום

- ביום 6.5.21 הורשע הנאשם בהתאם להודאתו במסגרת הסדר טעון, בכתב אישום מתוקן, בעבירות של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין (להלן: "**חוק העונשין**") ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
- עפ"י המתואר בכתב האישום במועד האירועים שותארן בכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג מזה 9 שנים ולהם 3 ילדים. ביום 3.8.19, לאחר שהתגלע בין בני הזוג ויכוח, היכה הנאשם את קרר חדר הישנה באגרופיו וכחוצאון מכך נשבר הקיר.
- ביום 14.6.19 איים הנאשם על המתלוננת באמורו, כי הוא רוצה למות לפני שיהרג מישהו. עוד אמר כי אם תלך עם אחר, והוא יתקרב לילדיו, אזי יהיה "שישו ושמוח", "את המקרים הכי קיצוניים בישראל את תשמעי בסיפור הזה, את המקרים הקיצוניים את תשמעי". "בא לי לנפץ לך את כל הדברים שלך, בא לי לשרוף את הכול, בא לי להצית את הבית". "אפשר ללכת לשבור משהו? מה אני יכול לשבור לך? שהכי יכאב לך? בא לי להרים אותה, לרסק אותך, לשרוף את הכול, להיות אותך עולה בלהבות זה מה שבא לי. תקלטי אותי, זה מה שאני רוצה שיקרה". הנאשם ביקש מהמתלוננת לעזוב את בנם הקטין ולהיות אתו שאם לא כן "אני מוציא אותך מפה וקושר אותך פה ונועל אותך בשירותים". "אני אסייבר אותך, אני אדאג שכל דבר קטן שאת עושה אני אדע".
- בין הצדדים לא היה סיכום לעניין העונש, אלא לקבלת תסקיר מבחן טרם הטעון לעונש, שיבחן גם את סוגיית ההרשעה.

ראיות ההגנה

- 1/)- מכתבו של מנהלו של הנאשם בעבודה בו מתואר, כי הנאשם עובד מסור וחרוז בחברה ומועד לקידום בעתיד הקרוב. צוין כי הנאשם עובד מצטיין ואינו בעל מאפיינים תוקפניים בעבודתו. עוד צוין כי להרשעתו בדיון כול ותהא השלכה שלילית על קידומו בחברה.
- 2/)- אישור המרכז למניעת אלימות במשפחה בו צוין כי הנאשם נוטל חלק קבוע ושבועי בטיפול ייעודי במרכז החל משנת 2019.
- 3/)- צילום הקיר שניזק באירוע שותאר באישום.

תסקיר שירות המבחן

- בתסקיר שירות המבחן תואר הנאשם כגרוש בן 40, אב ל-3 ילדים בטווח הגילאים שבין 4-9. הנאשם עובד כסוכן מכירות בחברת משקאות. הנאשם תואר כיתום מאב בעוד אמו סובלת מדמנציה. תוארו קשרים טובים עם משפחת המקור, אך הנאשם התקשה להרחיב אודות מורכבויות ביחסיו עם משפחתו. לדלותו של הנאשם תוארה באופן מיטיב, חרף העובדה שסבל ככל הנראה מהפרעות קשב. לנאשם גברות מלאה. הנאשם חש תחושות התמצה סמימיות מכך שלא המשיך ללימודים אקדמיים וכן תוארה תחושת התמצצ משירותו הצבאי. הנאשם התקשה להרחיב אודות הנמשא וכמו כן התקשה להסביר את ההתליכם הדתיים שעבר במהלך השנים.
- בהתייחסו לקשר עם המתלוננת תיאר הנאשם את נישואיהם כטובים וקרובים, יחד עם זאת, לטענתו, המתלוננת נקטה כלפיו אלימות במהלך הנישואין. הנאשם תיאר כי כיום הוא מצוי בקשר זוגי יציב ותומך. באשר לעבירה הראשונה תיאר, כי אירעה לאחר שהמתלוננת החליטה שלא לקיים מצוות ביניים והיא המשיכה לדבר בטלפון אל מול פניו לאחר כניסת השבת, לתחושתו במטרה להתריס. הנאשם תיאר כי בשל תחושת הדלדול שחש מהמתלוננת כלפיו הוא הכה באגרופו את הקיר. באירוע השני תיאר, כי הוא אירע על רקע גילוי חוסר נאמנות של המתלוננת כלפיו וכי האיומים נאמרו על רקע פגיעות, ללא מדיניות מתכוון לממש את איומיו. מעבר לכך הכניש הנאשם גילוי אלימות נוספים מצדו.
- שירות המבחן התרשם כי חרף העובדה שהאירועים המתוארים הינם חריגים להתנהלותו של הנאשם, ועל אף שהנאשם מביע חרטה על המעשים, הרי שהוא נוטה להשליך את האחריות גם על המתלוננת. הנאשם צוין כי מיד לאחר האירועים שותארן הוא פנה למרכז למניעת אלימות במשפחה בוצ"ו והחל בקבלת טיפול בו הוא מצוי עד ליום זה. מגוריו הטיפול במרכז נמסר כי הנאשם טעל אחריות מלאה למעשים, שיחק פעולה באופן מלא בטיפול וידע לזהות גורמי סיכון להתנהלות דומה ולהימנע מהתנהלות אימפולסיבית בעתיד. עוד צוין השיפור שחל ביחסיו עם המתלוננת בעקבות הטיפול. צוינה גם התרשמות גורמי הטיפול כי מערכת היחסים האלימה הייתה חדדית.
- בשיחה עם המתלוננת מסרה כי אכן מערכת היחסים כללה צורות שונות של אלימות מהנאשם כלפיה, אך היא שללה אלימות פיזית. המתלוננת תיארה שהתנהגות הנאשם הסלימה לאחר מות אביו. המתלוננת תיארה כי היא אינה חוששת עוד מהנאשם וכי הוא עומד במחויבותיו כלפיה וכלפי הילדם.
- שירות המבחן תיאר כי אמנם מערכת היחסים בין הצדדים אופייה בשלטה ואלימות אך להתרשמותו, מאז פרידת הצדדים פחת הסיכון להישנות העבירות. עוד תואר שאמנם הנאשם נוטה למצמצם את חלקו באירועים והתקשה לפרט אודות עברו. מצד שני תואר כי הנאשם שיחק באופן כנה אודות רגשותיו וניכר כי חל שינוי רב בתבונתו והבנתו לגבי המניעים שעמדו ברקע לביצוע העבירות אשר נבעו בעיקר מצורך בשלטה ומקושי שחש בעקבות תחושת אובדן השליטה. כל אלו תוארו כגורמי סיכוי לצד העובדה שהנאשם פתח באופן עצמאי טיפול משמעותי העוסק בתחום אלימות במשפחה.
- בשים לב לשיקולים שנמנו - מחד הגישה המצמצמת כלפי האירועים, הקושי בבטיול אחריות והסיכון הבינוני להישנות המקרים, לעומת ההשתתפות הוולונטרית בטיפול והשינוי שחל בנאשם, מצא שירות המבחן להמליץ על ענישה חינוכית בדמות צו של"צ בהיקף 150 שעות לצד צו מבחן לשנה.
- באשר ללחצי ההרשעה צוין שירות המבחן כי הנאשם נמנע מהצגת מסמכים אודות מעשיו המעשים. עוד צוין שהמדובר בשני אירועים שונים ולא באירוע אחד. בשים לב לאמור ביקשה המשאשמה להותיר את ההרשעה על כנה ולהטיל על הנאשם עונש של צו מבחן לשנה, 150 שעות של"צ ומאסר מותנה.
- במענה לטעוניה המאשמה הסיבה ההגנה שהאירועים אירעו בסמיכות זמנים, בתקופת מצוקה וקושי בחיי הנישואין של בני הזוג. הנאשם אמנם הפנה אמירות קשות, אך הרי זה משום יחסה המשופיל של המתלוננת כלפיו, ובעידוד דרתיאח, כאשר המתלוננת נהגה להקליט את הנאשם תדיר. טענו כי ההיזק לקיר היה מערי והפגיעה בקיר כמעט ואינה נצפית כפי שניתן לחזות בתצלום שהוגש לעניין בית המשפט. ההגנה ציינה, כי די בניהול הליך משפטי ארוך כנגד הנאשם כדי להוות גורם עונשי כלפיו. הוכח שהנאשם מתפקד באופן נורמטיבי והקשר הבעייתי בינו לבין המתלוננת נותק. ההגנה טענה כי במקרה זה עבר הנאשם טיפול משמעותי ואחר ואף אין צורך בהמשך הטיפול במסגרת צו מבחן. על רקע האמור לא ברורה המלצת שירות המבחן שלא לבטל את ההרשעה כפי שמתרחש לרוב באירועים דומים. ההגנה הוסיפה, שבשים לב לתנאי הנאשם יש להורות על ביטול ההרשעה תוך הטלת עונש של"צ.
- בתום הדברים ביקש הנאשם להוסיף, כי הוא נטל חלק משמעותי בטיפול, עמד בכל ההסכמות בינו לבין המתלוננת, משלם מזונות ומקיים את הסדרי השהות כי שנקבע. עוד צוין כי הוא חי יחסים נורמטיביים ומבקש להתקדם בעבודתו כדי לשפר את הכנסתו.

מצמצים טעינו הצדדים

- בטעינויה לעונש הפונה המאשמה לחונכו של התסקיר הראשון שהוגש בענייני של הנאשם, וכי הביע עמדה נוקשה ומצמצמת, ולא לחינוכ נקבע כי הסיכוי להישנות המקרים בהיעדר טיפול הינו בינוני. הוסף, כי בתסקיר השני נקבע באופן חד משמעי, כי לא ייגרם לנאשם נזק ממשי לעיסוקו של הנאשם מהרשעתו בדיון.
- נטען ביחס להרשעה, כי כמדיניות ציבורית על בית המשפט להותיר את ההרשעה וזאת מפאת חומרת המעשה. עוד צוין שהמדובר בשני אירועים שונים ולא באירוע אחד. בשים לב לאמור ביקשה המשאשמה להותיר את ההרשעה על כנה ולהטיל על הנאשם עונש של צו מבחן לשנה, 150 שעות של"צ ומאסר מותנה.
- במענה לטעינויה המאשמה הסיבה ההגנה שהאירועים אירעו בסמיכות זמנים, בתקופת מצוקה וקושי בחיי הנישואין של בני הזוג. הנאשם אמנם הפנה אמירות קשות, אך הרי זה משום יחסה המשופיל של המתלוננת כלפיו, ובעידוד דרתיאח, כאשר המתלוננת נהגה להקליט את הנאשם תדיר. טענו כי ההיזק לקיר היה מערי והפגיעה בקיר כמעט ואינה נצפית כפי שניתן לחזות בתצלום שהוגש לעניין בית המשפט. ההגנה ציינה, כי די בניהול הליך משפטי ארוך כנגד הנאשם כדי להוות גורם עונשי כלפיו. הוכח שהנאשם מתפקד באופן נורמטיבי והקשר הבעייתי בינו לבין המתלוננת נותק. ההגנה טענה כי במקרה זה עבר הנאשם טיפול משמעותי ואחר ואף אין צורך בהמשך הטיפול במסגרת צו מבחן. על רקע האמור לא ברורה המלצת שירות המבחן שלא לבטל את ההרשעה כפי שמתרחש לרוב באירועים דומים. ההגנה הוסיפה, שבשים לב לתנאי הנאשם יש להורות על ביטול ההרשעה תוך הטלת עונש של"צ.
- בתום הדברים ביקש הנאשם להוסיף, כי הוא נטל חלק משמעותי בטיפול, עמד בכל ההסכמות בינו לבין המתלוננת, משלם מזונות ומקיים את הסדרי השהות כי שנקבע. עוד צוין כי הוא חי יחסים נורמטיביים ומבקש להתקדם בעבודתו כדי לשפר את הכנסתו.
- מתחם העונש ההולם**
- מתחם הענישה ההולם בנין עבירות איומים עומד לרוב על מאסר מותנה וצו של"צ כאשר המדובר באירוע איומים בודד ללא עבירות נלוות (ראו לדוגמה ת"פ 43163-02-18 מדינת ישראל נ' פלוני 12.18), ומספר מועט של חודשי מאסר בפועל ועד לשנת מאסר כאשר נלוות לאיומים עבירות תקיפת סתם או כשהמדובר באיומים חמורים (ראו לדוגמה: תע"ג 15-05-3328 פלוני נגד מדינת ישראל (6.9.15); תע"ג 09-17-5601 אמנד אנרוף נ' מדינת ישראל (09.04.18); תע"ג (מרכז) 109-06-1079 גרמן נגדו טיפוס נ' מדינת ישראל (17.6.14); רע"פ 9704/06 גרמן נגדו טיפוס נ' מדינת ישראל (28.11.06); ועוד).
- באשר לעבירת ההיזק לרכוש הרי שמתחם הענישה נע בין עונש של פיצוי וקנס ועד לעונש מאסר מותנה.
- אף והמדובר בעבירות של איומים והיזק לרכוש, במקרה דנן, אופי האיום שהפנה הנאשם כלפי המתלוננת הינו ברף חמורה גבוה. הנאשם תיאר בפירוט רב כיצד הוא מעוניין לפגוע בגופה של המתלוננת, להצית אותה, לזכות בה נשפרת. המדובר בדבריו איום שמטרתם הטלת אימה על האחר, כך גם ביחס לפגיעה בקיר, והן אכן מטרידים ומאיימים עד מאוד.
- בשים לב לאמור לעיל, ראיתי לקבוע את מתחם העונש ההולם הלח ממאסר מותנה וצו שירות לתועלת הציבור ועד למספר בודד של חודשי מאסר שיכול יורוצה בעבודות שירות.

סוגיית ביטול ההרשעה

- במקרה שלפני הצדדים אינם חלוקים בשאלת העונש, אלא בשאלת ההרשעה בלבד.
- הכלל במשפט הפלילי קובע כי נאשם שהוכחה אשמתו ונקבע כי ביצע עבירה, יורשע דין ויישא בעונשו. המינועות מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שהתוו בפסיקת בית המשפט העליון. נוסף, כי ניתן להגיע בגור דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בבסיסות יציאות דופן, בהן אין איוס סביר בין ההק הצפוי מן ההרשעה בדיון לחומרתה של העבירה" (ר"פ 432/85 מדינת רומנו נגד מדינת ישראל (21.8.85)).
- הפסק דין המחנה בעניין זה: ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב 337(3) נקבעו שע תנאים מצטברים, המאפשרים להימנע מהרשעה ביחס לנאשם שנקבע לגביו כי ביצע עבירה. "ראשית, על ההרשעה לפגוע בנטיה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה המאפשר לוותר בנסיבות מסוימות על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשקילת הענישה האחרים..."
- בפסיקת האחרות יתור נקבע שאי הרשעתו של נאשם, אשמתו הוכחה, היא חריג לכלל שכן יש בה מימד של פגיעה בעקרונ השוויון כפי הדין. לפיכך נקבע שבתי המשפט מצווים לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכות שניתנה להם על פי סעיף 71א(3) לחוק העונשין ולהימנע מהרשעת נאשם רק במקרים חריגים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וזאת בכדי למנוע פגיעה מהותית בעקרונ השוויון כפי הדין ובשקילת ענישה אחרים (ראו בהרחבה: ע"פ 1082/06 **מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל** (20.6.06); וכן השוו אודות השימוש החריג בסעיף אי ההרשעה: רע"פ 1666/05 **יאיר סטטסקי נ' מדינת ישראל** (24.03.05); ע"פ 1042/03 **מצרצלס שוחפות מונבלת בע"מ (1974) נ' מדינת ישראל**, נח(1) 721 (2003)).
- בספרו **על סדר הדין בפלילים** (חלק שני, תשס"ג, 1105) צוין המלומד קדמי כי "בנסיבות נדירות ביותר, כאשר יש בעצם ההרשעה משום תגובה חריפה באורח קיצוני למעשה העבירה מחד גיסא, ובנסיבות העניין אין מקום לענישה אלא להעמדה במבחן. נסיבות נדירות כאלה נוצרות בדרך כלל על רקע נסיבות אישיות - כגון: גיל, מצב בריאות, מוצא משפחתי - כאשר ההרשעה כמוה כמכת מוות" לנאשם".
- עוד נקבע בפסיקה שאחד השיקולים המהותיים שישוו את הכף לטובת אי הרשעה הינו כאשר בית המשפט משתכנע שהנאשם הפגין את חומרת מעשיו והביע חרטה לגביהם (ראו: ת"פ 40200/99 **מדינת ישראל נ' שלמה איזנברג** (10.02.04)).

- הצדדים כאמור חלוקים בשאלת ההרשעה, כאשר כל צד עותר לאמץ את עמדתו. מחד, טענת ההגנה, לפיה המדובר בנאשם שהודה במעשה, נעדר עבר פלילי, שזו הסתככותו הראשונה והיחידה בפלילים ומצד שני עמדת המאשמה לפיה נוכח חומרת המעשים אין להורות על ביטול ההרשעה.
- בפסיקת בתי המשפט השלום ניתן למצוא מקרים רבים בהם בוטלה הרשעת נאשם בנין עבירות אלימות במשפחה. ראו לדוגמה: ת"פ 10-14-26766 **מדינת ישראל נ' מאור נאומן** (נבו 21.02.2016); ת"פ 12-15-6326 **מדינת ישראל נ' פלוני** (נבו 19.04.2017) ועוד.
- עם זאת במקרים רבים נוספים נקבע שנוכח חומרתן של עבירות אלימות במשפחה, לאור הסיכון הרב הנטבע מהן, באופן כללי אין מקום לבטל הרשעה בסוג עבירות זה. כך לדוגמה: ת"פ 05-15-30739 **מדינת ישראל נ' פלוני** (נבו 10.11.2016); ת"פ 03-13-6990 **מדינת ישראל מדינת ישראל תביעות- שלוחות רמלה נ' פלוני** (נבו 02.10.2014); וכך- ת"פ 09-15-30031 **מדינת ישראל נ' יוסיל גרין** (נבו 01.06.2016) ועוד גם ב"מסמך שסומן 1/3) כדי לבסס את טענות שיש להעביר את ההרשעה על פניה פגיעה מממית במתלוננת. אלא עבירות של היזק לרכוש ואיומים כלפיה. אולם, אופי האיום עליו. בעניין זה ראו גם תסקיר עמוד 3 פסקאות 5-6.
- סבורני, כי אין גם די במסמך שסומן 1/3) כדי לבסס את טענות שיש להעביר את ההרשעה על פניה פגיעה ממית במתלוננת, העדר טיפול, ובנסיבות בהן לא הוכחה פגיעה קונקרטית ממשית בעיסוקיו של הנאשם. על עמדה זו חזר כאמור שרות המבחן, גם ב"מסמך שסומן משלים, ולאחר שהוא בפינו מסמך מטעם מעבידו של הנאשם.
- אוסף, כי לטעמי נוכח חומרת האיום כמפורט בכתב האישום המתוקן, ומטעמים הנוגעים גם בהרתעה הרבים, יש לכלול רכיב של מאסר מותנה בין רכיבי הענישה.
- בשים לב לשיקולים, אלא ראיתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:
- 100 שעות שירות לתועלת הציבור.
- מאסר למשך חודשיים וזאת על תנאי למשך שנתיים שלא יעבור על אחת מהעבירות בהן הורשע.
- ההחייבות בן סך 2000 ₪ שלא יעבור את העבירות בהן הורשע וזאת למשך שנתיים מהיום.
- המחויבות לשלם הענקת גור הדין לשירות המבחן.**
- זכות ערעור לבית משפט מחוזי בתוך 45 ימים.**

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - © verdicts.co.il

ניתן היום, י"ד תמוז תשפ"ב, 13 יולי 2022, במעמד המאשימה, הנאשם ובאת כוחו.